

Urząd Skarbowy

WEZWANIE I WNIOSEK

do złożenia oświadczenia o konstytucyjności ustaw, kodeksów, ordynacji i rozporządzeń.

W odpowiedzi na kierowane wobec mojej osoby różnego rodzaju wezwania do przestrzegania m.in. ustawy z dnia 5 sierpnia 2025 roku o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (zwanej dalej: „Ustawą KSeF”), niniejszym, realizując moje konstytucyjne uprawnienia, wzywam do niezwłocznego poświadczenia legalności podejmowanych działań.

Podstawę mojego żądania stanowi art. 61 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (dalej: KRP), który gwarantuje obywatelowi prawo do uzyskania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne, w tym o podstawie prawnej ich działań. Jednocześnie, zgodnie z art. 63 KRP, niniejsze pismo stanowi realizację prawa do składania wniosków w interesie własnym i publicznym.

Poniżej przedstawiam udokumentowane wątpliwości wskazujące, że wspomniana Ustawa KSeF oraz inne przepisy, do których przestrzegania jesteśmy zmuszani, pozostają w rażącej sprzeczności z Konstytucją RP.

Uzasadnienie wątpliwości co do zgodności Ustawy KSeF i innych przepisów z Konstytucją RP.

Obowiązek przestrzegania prawa dotyczy **wyłącznie aktów prawnych zgodnych z Konstytucją**, która w świetle art. 8 KRP jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej i podlega bezpośredniemu stosowaniu. Przepisy, którymi posługują się pracownicy urzędów skarbowych, nie spełniają tego wymogu, co podważa legalność podejmowanych przez nich działań. Dodatkowo obywatele są karani i zmuszani do przestrzegania ustaw, które są niezgodne z Konstytucją RP.

1. Brak konstytucyjności przepisów z powodu naruszenia procesu legislacyjnego.

Zgodnie z wytycznymi wynikającymi bezpośrednio z Konstytucji m.in. z art. 122 ust. 3 i 4, art. 188 ust. 3 i art. 190 ust. 2 KRP, każda ustawa w toku procesu legislacyjnego powinna zostać sprawdzona przez Trybunał Konstytucyjny (TK). Prezydent RP, zgodnie z art. 122 ust. 3 KRP, **MUSI podpisać ustawę wyłącznie wówczas**, gdy TK uznał ją za zgodną z Konstytucją. To znaczy, że skoro ustawy podatkowe są podpisane przez Prezydenta RP, to **MUSZĄ** być do nich orzeczenia TK. Z kolei art. 122 ust. 4 KRP zakazuje podpisania ustawy uznanej przez TK za niezgodną z Konstytucją. Brak orzeczenia TK powoduje powstanie próżni prawnej, w której ustawa nie może być uznana za akt prawny w rozumieniu konstytucyjnym, a jedynie za projekt o niepotwierdzonym statusie. Tak więc **jedynym** dokumentem poświadczającym zgodność ustawy z Konstytucją jest orzeczenie TK. Jego brak stanowi dowód niepotwierdzenia konstytucyjności ustawy do czasu wydania stosownego orzeczenia. Składanie twierdzeń o konstytucyjności aktu prawnego bez takiego orzeczenia rodzi odpowiedzialność prawną za składanie nieprawdziwych oświadczeń w dokumentach o znaczeniu prawnym.

2. Naruszenie zasad tworzenia prawa podatkowego wynikających z art. 217 KRP.

Art. 217 KRP stanowi, że nakładanie podatków i innych danin publicznych następuje w drodze **ustawy, a nie ustaw**. Dlatego niedopuszczalne jest kształtowanie obowiązków podatkowych poprzez wiele ustaw, czy rozporządzenia. Tym bardziej niedopuszczalne jest nakładanie podatków i danin na podstawie prywatnych komentarzy i interpretacji, takich ustaw, gdyż zgodnie z art. 87 KRP nie stanowią one źródeł powszechnie obowiązującego prawa.

Już sam tytuł analizowanego aktu prawnego: „ustawa o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw” narusza zasadę jednej ustawy i jednoznaczności oraz przejrzystości prawa podatkowego. Taka konstrukcja czyni prawo nieczytelnym i niezrozumiałym nawet dla prawników, co pozostaje w sprzeczności z konstytucyjnym wymogiem jasności i precyzji regulacji podatkowych.

3. Naruszenie prawa do prywatności i ochrony danych osobowych (art. 51 ust. 2 KRP).

Art. 51 ust. 2 KRP zakazuje władzom publicznym pozyskiwania, gromadzenia i udostępniania informacji o obywatelach innych niż niezbędne w demokratycznym państwie prawnym. Centralizacja wszystkich faktur, w tym dokumentujących np. zakup leków, złota oraz towarów o charakterze intymnym i bardzo prywatnym, a także przekazywanie danych dotyczących kontrahentów, marż i struktury klientów, stanowi niedopuszczalną formę masowej inwigilacji. Działania te naruszają istotę demokracji, prawo do prywatności i bezpieczeństwa, a także art. 76 KRP.

4. Naruszenie zakazu zmuszania do czynienia tego, czego prawo nie nakazuje.

Zgodnie z art. 31 ust. 2 KRP nikogo nie wolno zmuszać do czynienia tego, czego prawo mu nie nakazuje. W sytuacji istnienia udokumentowanych wątpliwości co do konstytucyjności Ustawy KSeF nie może ona być uznawana za „prawo” w rozumieniu konstytucyjnym. W konsekwencji nikt nie może być zmuszany do jej przestrzegania do czasu jednoznacznego potwierdzenia jej zgodności z Konstytucją RP.

5. Naruszenie zakazu sprawowania władzy przez partie polityczne.

Zgodnie z art. 11 KRP partie polityczne nie mają prawa do sprawowania władzy, a jedynie do **wpływania** (nie do rządzenia) **na kształtowanie** (nierealizowanie) polityki państwa metodami demokratycznymi. Uchwalanie ustaw stanowi akt sprawowania władzy, co prowadzi do niepodważalnego wniosku, że akty prawne tworzone przez Sejm zdominowany przez partie polityczne są pozbawione mocy prawnej. Dodatkowo art. 13 KRP zakazuje istnienia organizacji odwołujących się do totalitarnych metod i praktyk działania. Demokracja nie oznacza rządów organizacji, lecz realne sprawowanie władzy przez Naród Polski, który NIGDY w referendum ogólnokrajowym nie wyraził zgody na to, aby w jego imieniu władzę mogli pełnić przedstawiciele. Dlatego od 1997 r. Naród Polski powinien sprawować władzę bezpośrednio, zgodnie z art. 4 KRP, wybierając, za pomocą pełnomocnictw swoich Pełnomocników Narodu Polskiego.

6. Przekroczenie kompetencji władzy państwowej – Rady Ministrów.

Zgodnie z art. 146 ust. 4 pkt 4 KRP Rada Ministrów ma obowiązek chronić interesów Skarbu Państwa, a nie zarządzania nim ani bezpośredniego poboru podatków poprzez podległe urzędy skarbowe. Zarządzanie gospodarką lokalną oraz zaspokajanie potrzeb wspólnot samorządowych, w tym pobór podatków, należy do zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego (art. 166 ust. 1 KRP). Centralizacja systemu fakturowania i danych podatkowych w administracji rządowej stanowi niekonstytucyjne przejęcie kompetencji władzy publicznej, przez władzę państwową.

Powyższe naruszenia dowodzą, że Ustawa KSeF nie może być uznana za obowiązujące prawo, a działania podejmowane na jej podstawie noszą znamiona totalnego bezprawia.

Zasada równości wobec prawa i odpowiedzialności wzajemnej.

Jako obywatel jestem zobowiązany do składania oświadczeń pod rygorem odpowiedzialności karnej wynikającej z art. 233 Kodeksu karnego, pomimo, że jest niezgodny z KRP. Jednak zasada demokratycznego państwa prawnego i sprawiedliwości społecznej (art. 2 KRP) oraz zasada równości wobec prawa (art. 32 KRP) wymagają, aby odpowiedzialność ta miała charakter wzajemny.

W związku z powyższym **żądam** podpisania poniższego oświadczenia i przesłanie go na mój adres domowy.

OŚWIADCZENIE

Ja, niżej podpisany/a, [imię i nazwisko urzędnika], legitymujący/a się [numer identyfikatora służbowego], zatrudniony/a na stanowisku [stanowisko] w [nazwa i adres urzędu], oświadczam, co następuje:

1. Potwierdzam, że wszystkie przepisy prawa, w tym ustawa z dnia 5 sierpnia 2025 roku o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw, na podstawie których podejmuję działania wobec [imię i nazwisko, adres obywatela], są zgodne z Konstytucją RP.

2. Oświadczam, że biorę na siebie pełną odpowiedzialność, za skutki wynikające z moich działań opartych na ww. ustawie i innych przepisach, w tym na ordynacji podatkowej uchwalonej w 1934 r. A w związku z tym również oświadczam, że w przypadku, gdyby w przyszłości została stwierdzona niezgodność tych ustaw z Konstytucją RP, zobowiązuję się do wypłaty zadośćuczynienia na rzecz [Imię, Nazwisko i adres Obywatela] w wysokości **100 000 PLN** (słownie: sto tysięcy złotych) tytułem naruszania jego konstytucyjnych praw i strat poniesionych w wyniku zmuszania go do przestrzegania niekonstytucyjnego prawa. Również dobrowolnie poddam się odpowiedzialności karnej z art. 233 Kodeksu karnego, przewidującej karę do 8 lat pozbawienia wolności za poświadczenie nieprawdy w dokumencie o znaczeniu prawnym.

3. Oświadczam, że ponoszę osobistą odpowiedzialność za skutki działań podejmowanych na podstawie przepisów oraz że jestem świadomy/a odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

.....
(data i czytelny podpis)

Wzywam do podpisania powyższego oświadczenia w terminie 7 dni od dnia doręczenia niniejszego pisma. W przypadku odmowy jego podpisania uznaję to za jednoznaczne potwierdzenie, że nie jest Pan/Pani w stanie zagwarantować legalności swoich działań. Wobec powyższego oświadczam, że odmawiam poddania się reżimowi prawnemu wynikającemu z Ustawy KSeF i innych przepisów, do których przestrzegania bezprawnie zmusza mnie Urząd Skarbowy w Wszelkie dalsze próby wymuszające na mnie przestrzeganie niekonstytucyjnych przepisów zostaną w przyszłości surowo rozliczone, gdyż zgodnie z art. 44 Konstytucji RP, takie sprawy się nie przedawniają.